

Lucinda Riley s-a născut în Irlanda și, după o carieră timpurie ca actriță de film, teatru și televiziune, a scris prima carte la vîrstă de 24 de ani. Cărțile ei au fost traduse în peste 30 de limbi și s-au vândut în peste 15 milioane de exemplare. Printre bestsellerurile Lucindei Riley se numără *Secretul orhideei* (*Hothouse Flower*), *The Girl on the Cliff*, *The Light Behind the Window*, *Trandafirul noptii* (*The Midnight Rose*), *The Italian Girl*, *The Angel Tree*, *Secretul Helenei* (*The Olive Tree*) și *The Love Letter*. Lucinda lucrează în prezent la seria *The Seven Sisters*, care urmărește povestea unor surori adoptate și se bazează alegoric pe mitologia vestitei constelații. Primele patru volume, *The Seven Sisters*, *The Storm Sister*, *The Shadow Sister* și *The Pearl Sister* au fost bestselleruri, ocupând locul 1 în topurile din Europa. Volumul al cincilea, *The Moon Sister*, va apărea în 2018. O companie de producție de la Hollywood s-a arătat interesată de achiziționarea drepturilor pentru un serial TV de mai multe sezoane.

LUCINDA RILEY

Trandafirul noptii

Traducere din limba engleză și note
ADINA și GABRIEL RAȚIU

LITERA®
București
2018

ISBN 978-606-580-762-2
EAN 9786065807622
112.000

pentru ce îl numești un lucru, să nu îl facă în sfârșitul invadării
monștri înțelețe născute pe lângă genul oamenului
șapăzii disperației.

*Darjeeling, India
februarie 2000*

Astăzi împărătește vîntul de oasă și răcorul și urmărește ploile, dar și vîntul și zâmbetul lumenilor noștri.

În timp ce se bucură de călătorie, suntem nevoiți să lăudăm
cineva și să schimبăm cu el înțelețe și cunoștințe. În primul rând
bucurie în cînd se menține devenirea același. Cine își dă oportunitatea să
buteză, nu crează devenirea asta, se bucură direct din cînd se menține
de asta. Cine își dă oportunitatea să se bucură de cînd se menține
din înțelețea care a capătat-o. Dacă nu este înțeleță la fel
cu înțelețul menținut, nu va se bucură din cînd se menține
de asta. Mai mult decât asta, cînd se menține și cînd se
dorește să se mențină înțeleță.

Dacă nu există răsuflare și bucurie și înțeleță, acesta este
cînd nu există nimic. Se poate să se obțină cînd se menține înțeleță sau
cînd nu există niciun lucru și nu se menține cînd se menține
cînd nu există cînd se menține.

Așa că nu e astăzi, vîntul ploii, ca să te audem. În cînd
tai un săptămână să te audem, la vîntul ploii, tot nu există nimic. Cine
cînd nu există și nu există niciun lucru și nu există cînd se menține
nu există și nu există cînd se menține. Nu există cînd se menține cînd se
menține, deoarece nu există cînd se menține cînd se menține
de cînd se menține. Deoarece nu există cînd se menține cînd se menține

alini guilește
DOC shawară
G

Prolog Anahita

Astăzi împlinesc o sută de ani. Nu numai că am reușit să supraviețuiesc un secol, dar am trecut și pragul unui nou mileniu.

În timp ce se luminează de ziuă și soarele începe să se înalte peste munții Kanchenjunga, la fereastra mea, stau întinsă pe perne și zâmbesc în sinea mea de ridicolul acelui gând. Dacă aş fi o piesă de mobilier, un scaun elegant, de pildă, aş fi catalogată drept un obiect vechi de artă. Oamenii m-ar lustrui, m-ar recondiționa și m-ar etala mândri în vitrină ca pe o capodoperă. Din păcate, nu se întâmplă la fel cu trupul meu uman, care nu a îmbătrânit cu grația unei mobile de mahon. Mai mult decât atât, corpul meu s-a scofălcit precum un sac de iută, plin cu un maldăr de oase.

Dacă mi-a mai rămas o fărâmă de „frumusețe“, aceasta e bine ascunsă înlăuntrul meu. Se află în înțelepciunea pe care o strângi într-un veac de existență pământească și în inima care a bătut pe acordurile fiecărei emoții și experiențe umane.

Acum exact o sută de ani, părinții mei, ca toți indienii, au consultat un astrolog care să le prezică viitorul fetiței lor nou-născute. Cred că mai am și acum prorocirile profetului printre puținele obiecte ale mamei pe care le-am păstrat. Mi-i amintesc spunând că voi fi longevivă, dar îmi dau seama că, la 1900, asta însemna că voi apuca vîrstă de cincizeci de ani, dacă zeii vor fi milostivi.

Aud o bătaie ușoară la ușă. E Keva, menajera mea cea credincioasă, încărcată cu o tavă cu un amestec de ceaiuri, cum beau englezii, și o carafă micuță cu lapte. N-am reușit niciodată să mă dezbar de obiceiul de a servi ceaiul în stil englezesc, deși locuiesc în India – la Darjeeling, unde mai pui – de șaptezeci și opt de ani.

Nu răspund la ciocăniturile Kevei, pentru că, în această dimineață specială, vreau să mă mai bucur de câteva clipe de singurătate. În mod sigur, Keva va dori să trecem în revistă programul pe ziua de azi, nerăbdătoare să mă ridice din pat, să mă spele și să mă îmbrace, înainte de sosirea ruedelor mele.

Pe măsură ce soarele risipește norii de deasupra culmilor înzăpezite ale munților, mă uit la bolta albastră și caut răspunsul pe care îl aştept în fiecare dimineață, de șaptezeci și opt de ani încoace.

Astăzi, vă rog, implor zeii, căci nu a trecut oră de când mi-am văzut ultima oară copilul în care să nu fiu sigură că e viu, pe undeva pe acest pământ. Dacă murea, aş fi simțit-o imediat, cum am simțit-o în cazul tuturor celor pe care i-am iubit și s-au stins.

Mă podidesc lacrimile și întorc privirea spre noptiera pe care se află singura lui fotografie, un îngerăș de doi ani, care stă zâmbitor pe genunchii mei. Mi-a dat-o prietena mea, Indira, împreună cu certificatul de deces, la câteva săptămâni după ce am primit vestea morții fiului meu.

Am senzația că a trecut o eternitate. Adevărul este că și fiul meu e bătrân acum. În octombrie, va împlini optzeci și unu de ani. Dar, oricât m-aș strădui, nu pot să mi-l închipui în acest fel.

Îmidezlipesc ochii de la fotografia lui, pentru că astăzi merit să mă bucur de sărbătoarea pe care mi-a pregătit-o familia. Cum, necum însă, la toate evenimentele de acest gen, când îmi văd celălalt copil și copiii ei, absența fiului meu nu face decât să îmi alimenteze durerea din suflet, reamintindu-mi că lipsește dintre noi.

Firește, toată lumea crede și a crezut dintotdeauna că fiul meu a murit acum șaptezeci și opt de ani.

– Uite certificatul de deces, maaj! Lasă-l să se odihnească în pace! îmi spune oftând fiica mea, Muna. Bucură-te de familia care e încă în viață.

După atâția ani, înțeleg frustrările Munei, care sunt pe deplin îndreptățite. Și-ar dori ca prezența ei să îmi fie suficientă. Dar golul lăsat în sufletul unei mame de pierderea unui copil nu poate fi niciodată umplut.

Azi însă îi voi face pe plac ficei mele. Voi sta pe scaun și voi admira dinastia născută din mine. Nu îi voi plăcăti cu povesti despre istoria Indiei. Când vor sosi, în mașinile lor de teren occidentale, cu copiii lor care se joacă pe tot soiul de aparate cu baterii, nu le voi povesti cum eu și Indira urcam călare pe dealurile abrupte din jurul Darjeelingului, că electricitatea și apa curentă erau cândva o raritate în locuințele noastre, nici că devoram orice carte, oricât de jerpelită, care îmi cădea în mâna. Tineretului nu-i plac povestile din trecut; ei vor să trăiască doar în prezent, cum voiam și eu la vîrstă lor.

Presupun că mare parte a familiei mele nu e tocmai încântată să străbată jumătate de India cu avionul, ca să-și vadă stră bunica la aniversarea a o sută de ani. Dar poate sunt eu nedreaptă cu ei. De câțiva ani încoace, m-am tot gândit de ce se simt tinerii stânjeniți în prezența bătrânilor, când ar avea atâtea lucruri utile de învățat de la noi. Și am ajuns la concluzia că nervozitatea lor provine din faptul că fragilitatea noastră fizică le arată ce le va rezerva viitorul. Astfel, oricât de viguroși și frumoși ar fi, devin conștienți că, într-o bună zi, și ei se vor ofili. Nu știu ei însă câte vor căștiga pe parcurs.

Cum ar putea să citească în noi? Să înțeleagă că vor înflori sufletește, că experiențele acumulate în atâția ani le vor domoli impulsivitatea și pornirile egoiste?

Accept totuși că aceasta este firea omenească în toată splendoarea complexității sale. Am încetat de mult să îi mai pun la îndoială menirea.

În momentul în care Keva bate a doua oară la ușă, îi strig să intre. O las să trâncănească în hindi și îmi sorb ceaiul, recapitulându-mi în minte numele celor patru nepoți și unsprezece stră nepoți ai mei. Când ai o sută de ani, vrei să demonstrezi măcar că încă te mai duce mintea.

Cei patru nepoți pe care mi i-a dăruit fiica mea au devenit la rândul lor părinți împliniți și iubitori. Au înflorit în lumea nouă, odată cu obținerea independenței Indiei de Marea Britanie, iar copiii lor au impins lucrurile chiar mai departe. Cel puțin șase dintre ei, din căte

îmi amintesc, și-au deschis propriile afaceri sau lucrează în diverse domenii. Mi-e ciudă uneori că nici unul dintre descendenții mei nu a manifestat vreun interes față de medicină, călcându-mi astfel pe urme, dar îmi dau seama că nu le poți avea pe toate.

În timp ce Keva mă conduce în baie, mă gândesc că familia mea a beneficiat de un amestec favorabil de noroc, inteligență și relații. Și că mult iubita mea Indie mai are probabil de așteptat un secol până ce milioanele de oameni care mor de foame pe străzi își vor vedea satisfăcut măcar un strop din nevoile umane fundamentale. De-a lungul anilor, am încercat să dau o mâna de ajutor, dar îmi dau seama că eforturile mele sunt doar o picătură neînsemnată în oceanul uriaș de sărăcie și suferință.

Aștept răbdătoare ca Keva să mă îmbrace în sariul cel nou – cadou aniversar de la fiica mea, Muna – și hotărăsc să nu las aceste gânduri sumbre să îmi umbrească ziua. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să îi sprijin pe cei ale căror vieți s-au intersectat cu a mea, și trebuie să mă mulțumesc cu asta.

– Arătați minunat, doamnă Chavan.

Mă uit în oglindă și știu că mă minte, dar de asta o și iubesc. Dacă mănușa la șiragul de perle care îmi stă aninat la gât de aproape optzeci de ani. Îl-am lăsat Munei prin testament.

– Fiica dumneavoastră sosește la unsprezece, iar restul familiei, o oră mai târziu. Unde doriți să îi așteptați?

Îi zâmbesc și mă simt exact ca un scaun de mahon.

– Du-mă la fereastră. Vreau să văd munții.

Mă ajută să mă ridic și mă conduce la fotoliu.

– Mai aveți nevoie de ceva?

– Nu. Du-te în bucătărie și ai grija ca bucătarul să respecte întocmai meniul pentru masa de prânz.

– Da, doamnă.

Îmi mută clopoțelul de pe noptieră pe masa de lângă mine și părăsește camera pe nesimțite.

Întorc fața spre soarele care începe să se strecoare prin ferestrele mari ale bungoului meu din vârful dealului. Mă tolănesc în razele

lui ca o pisică și mă gândesc la prietenii care s-au stins deja și nu îmi vor fi alături la aniversarea de azi.

Indira, scumpa mea prietenă, a murit acum mai bine de cincisprezece ani. Mărturisesc că acela a fost unul dintre rarele momente din viața mea când am cedat nervos și am vrăsat lacrimi amare. Nici chiar devotata mea fiică nu îmi putea oferi dragostea și prietenia pe care mi le arăta Indira. Narcisistă și capricioasă până în clipa morții, Indira mi-a fost mereu alături când aveam mai mare nevoie de ea.

Privesc biroul din firida din fața mea și nu pot să nu mă gândesc la lucrul ascuns în sertarul lui încuiat. E o scrisoare care se întinde pe trei sute de pagini. Îi e adresată scumpului meu fiu și îi deapăna povestea vieții mele de la începuturile sale. Cu trecerea anilor, am început să mă tem că voi uita amănuntele, că mi se vor șterge din minte, precum rolul unui film mut, alb-negru. În cazul în care presimțirile mele se adeveresc, iar fiul meu e în viață și s-ar putea întoarce la mine, vreau să îi pot prezenta întreaga poveste a mamei lui și a dragostei nemuritoare pe care aceasta i-a purtat-o copilului ei pierdut. Și motivele pentru care a fost nevoie să îl părăsească...

Am început să o scriu după patruzeci și cinci de ani, la gândul că nu mai am mult de trăit. Și iată că a zăcut în sertar timp de cincizeci de ani, neatinsă și necitită, fiindcă el nu m-a căutat niciodată, iar eu încă nu l-am găsit.

Nici măcar fiica mea nu îmi cunoaște povestea dinainte de venirea ei pe lume. Uneori, mă simt vinovată că nu i-am dezvăluit adevărul. Consider, totuși, că e suficient că i-am oferit dragostea de care fratele ei a fost privat.

Mă uit la biroul și îmi imaginez teancul de foi îngălbénite din interiorul lui. Și mă rog la zei să mă călăuzească. La moartea mea, care se apropie cu pași repezi, m-ar îngrozi să știu că a încăput pe mâinile cui nu trebuie. Meditez câteva secunde dacă ar fi bine să aprind focul și să o rog pe Keva să arunce scrisoarea în el. Nici gând, latin hotărâtă din cap. Nu m-ar lăsa inima să fac asta, în caz că îi voi da vreodată de urmă. Încă sper. În fond, am trăit până la o sută de ani; poate apuc chiar o sută zece.

Cui să i le încredințez, totuși, în eventualitatea că...?

Îi trec în revistă, mental, pe toți membrii familiei, pe generații. Rostesc fiecare nume și aştept îndrumare. Zăbovesc mai mult asupra numelui unuia dintre strănepoții mei.

Ari Malik, fiul cel mai mare al nepotului meu cel mai mare, Vivek. Chicotesc ușor când mă trece un fior pe șira spinării – semnul pe care îl primesc de la cei de sus, a căror înțelegere e cu mult mai presus de a mea. Ari, singurul membru al familiei binecuvântat cu ochi albaștri. În afară de adoratul meu copil pierdut.

Mă concentrez ca să mi-l reamintesc bine; mă consolez cu ideea că, atunci când ai unsprezece strănepoți, memoria i-ar juca feste până și unei persoane cu jumătate din vîrstă mea. Pe lângă asta, sunt răspândiți pe tot cuprinsul Indiei, și rareori am ocazia să îi văd.

Vivek, tatăl lui Ari, este cel mai înstărât dintre nepoții mei. A fost dintotdeauna ager la minte, chiar dacă un pic cam anost. E inginer și a câștigat suficienți bani cât să le ofere soției și celor trei copii o viață îndestulată. Dacă nu mă înșeală memoria, Ari a făcut școala în Anglia. E isteț foc, deși n-am priceput niciodată cu ce se ocupă de când a terminat facultatea. Trebuie neapărat să aflu azi. O să fiu cu ochii pe el. Sunt convinsă că o să-mi dau seama dacă instinctul meu e bun sau nu.

Odată stabilite acestea, mă simt mai calmă că am găsit o posibilă soluție la dilema mea. Închid ochii și atipesc.

– Pe unde-o fi? își întrebă Samina Malik soțul în șoaptă. Mi-a promis că nu întârzie, adăugă, măsurându-i pe ceilalți membri ai familiei Anahitei, prezenți în formăție completă.

Erau adunați toți în jurul bătrânei, în salonul elegant din bungalow ei, și o asaltau cu daruri și complimente.

– Stai liniștită, Samina. Vine și băiatul nostru, își liniști Vivek soția.

– Ari a zis că ne întâlnim în stație, ca să ajungem toți odată, la ora zece... Zău aşa, Vivek, băiatul ăsta n-are pic de respect pentru familie. O să...

– Nu te mai enerva, *pyari*. E un Tânăr ocupat, și băiat bun, pe deasupra.

– Așa crezi tu? îl întrebă Samina. Eu n-aș fi prea sigură. De câte ori îl sun la apartament, îmi răspunde altă voce de femeie. Știi că Mumbaiul e plin de pațachine de la Bollywood și de escroci, încheie ea în șoaptă, nedorind ca vreun alt membru al familiei să tragă cu urechea la conversația lor.

– Da, dar fiul nostru are douăzeci și cinci de ani și propria afacere. Poate să-și poarte singur de grija, ii replică Vivek.

– Servitorii îl aşteaptă să vină ca să aducă șampania și să ținem toasturile. Keva își face griji că bunica ta o să obosească dacă mai întârziem mult, ofță Samina. Dacă Ari nu ajunge în zece minute, le zic să înceapă fără el.

– Ți-am spus să stai liniștită, zise Vivek, cu un zâmbet larg, în momentul în care Ari, fiul său preferat, intră în cameră. Ca de obicei, maică-ta a intrat în panică, ii explică lui Ari, strângându-l călduros în brațe.

– Ai promis că ne întâlnim în stație. Te-am așteptat o oră. Pe unde-ai umblat? se răsti încruntată Samina la fiul ei chipeș, deși știa că o va îmbuna cu farmecul lui.

– Iartă-mă, mamă, zise Ari, cu un zâmbet cuceritor și o prinse de mâini. Am fost reținut. Am încercat să te sun pe telefonul mobil, dar, ca de obicei, era opriț.

Ari și tatăl său împărtășiră un zâmbet complice. Toată familia glu-mea pe seama nepriceperii Saminei de a folosi telefonul mobil.

– Uite că am ajuns până la urmă, adăugă, măsurând din priviri restul clanului. Am pierdut ceva important?

– Nu. Stră bunica ta a fost așa ocupată să întâmpine pe toată lumea, încât sper că n-a observat că ai întârziat, răsunse Vivek.

Ari se întoarse și privi prin mulțimea de rubedenii la femeia din genele căreia se nașcuseră atâtea generații. În clipa aceea, ii văzu privirea ageră, iscoditoare atâtă asupra lui.

– Ari, în sfârșit ai binevoit să ni te alături, spuse ea, zâmbind. Vino încocace și sărută-ți stră bunica.

– O avea ea o sută de ani, dar nu-i scapă nimic bunică-tii, ii șopti Samina lui Vivek.

Când Anahita își desfăcu brațele firave, mulțimea de rude se dădu la o parte, și toți ochii din încăpere se întoarseră spre el. Ari se apropiie de ea și îngenunche, arătându-și respectul printr-un *pranaam* adânc și așteptând să primească binecuvântarea ei.

– Buni, o salută el, alintând-o cu diminutivul pe care îl foloseau toți nepoții și strănepoții ei. Iartă-mă că am întârziat. E drum lung de la Mumbai până aici, explică el.

Ridică privirea și îi văzu ochii sfredelindu-l ca întotdeauna, de parcă îi ctea în suflet.

– Nu contează, zise ea și îi mângâie obrazul cu degetele ei miciuțe, delicat precum o aripă de fluture. Dar, adăugă în șoaptă, ca să nu audă ceilalți, să știi de la mine că e bine să verific dacă ai pus alarmă la ora potrivită înainte să te culci. Îi făcu pe furiș cu ochiul și îi dădu de înțeles că se poate ridica. Vorbim mai târziu. Keva abia așteaptă să înceapă ceremonia.

– Bineînțeles, buni, confirmă Ari și simți că se îmbujorează în momentul în care se ridică în picioare. La mulți ani!

Ari se întoarse lângă părinții săi, întrebându-se cum de ghicise străbunica lui anume motivul pentru care întârziase.

Ziua de curse conform planului. Vivek, cel mai mare dintre nepoții Anahitei, ținu un discurs emoționant despre viața ei remarcabilă. Șampania din belșug dezlegă limbile celor prezenți, și încordarea rudenelor care nu se mai văzuseră de mult timp se risipi. Rivalitatea înăscută dintre frați se stinse odată ce își reluară locul în ierarhia familiei, iar verii mai tineri uitară de timiditate și găsiră subiecte comune de discuție.

– Uită-te la fiu-tău, îi zise Muna, fiica Anahitei, lui Vivek. Roiesc verișoarele în jurul lui. Ar cam fi cazul să se gândească la însurătoare.

– Mă îndoiesc că îi stă gândul la asta, bombăni Samina către soacra ei. În ziua de azi, bărbații se țin de aventuri amoroase până pe la treizeci de ani.

– Să înțeleg că nu îi aranjați nici o căsătorie? întrebă Muna.

– O să încercăm, firește, dar nu cred să fie de acord, oftă Vivek. Ari face parte din generația nouă. Vrea să-și trăiască viața după bunul lui plac. Are afacerea lui, călătoarește prin toată lumea. S-au schimbat

vremurile, mamă. Eu și Samina trebuie să ne lăsăm copiii să își aleagă singuri soții și soțile.

– Serios? întrebă Muna, ridicând din sprâncene. Ce idei progresiste ai, Vivek! La urma urmelor, vouă v-a mers foarte bine împreună.

– Ai dreptate, mamă, confirmă Vivek, luându-și soția de mână. Mi-ai ales o nevastă minunată, adăugă, zâmbind.

– Înotăm împotriva unui curent imposibil, interveni Samina. Tinerei din ziua de azi fac doar ce vor și iau singuri decizii. Apoi, ca să schimbe subiectul, aruncă o privire spre Anahita. Mama ta se distrează bine din câte observ, îi zise Munei. E un adevărat miracol, o minune a naturii.

– Așa e, oftă Muna. Dar mă îngrijorează s-o știu cocoțată în vârful dealului, doar cu Keva lângă ea. E un ger cumplit iarna. N-are cum să nu-i afecteze oasele bătrâne. Am rugat-o de nenumărate ori să se mute cu noi la Guhagar, ca să avem grija de ea. Bineînțeles că m-a refuzat. Zice că aici se simte mai aproape de spiritele și, firește, de trecutul ei.

– Trecutul ei *misterios*, murmură Vivek, ridicând o sprânceană. Crezi că o s-o convingi vreodată, mamă, să-ți spună cine a fost tatăl tău? Știi că-a murit înainte să te naști, dar povestea mi s-a părut întotdeauna un pic cam neclară.

– Eram mult mai curioasă în copilărie. Îmi aduc aminte că o înnebuneam cu întrebările, dar acum, spuse Muna și ridică din umeri, n-are decât să-și păstreze secretele, dacă asta dorește. Mi-a dăruit toată dragostea ei și nu vreau să o supăr.

Muna se întoarse și îi aruncă o privire tandră mamei sale. Anahita o observă și îi făcu semn să vină la ea.

– Ce e, *maajî*? întrebă Muna când ajunse în dreptul ei.

– Am cam obosit, zise Anahita, înăbușindu-și un căscat. Vreau să mă odihnesc. Peste o oră, te rog să-l aduci la mine pe strănepotul meu, Ari.

– Desigur.

Muna își ajută mama să se ridice și o conduse printre rudele adunate. Keva, care, ca de obicei, nu își slăbea stăpâna din ochi, făcu un pas în față.

— Mama vrea să se odihnească, Keva. O conduci în camera ei?

— Desigur. A fost o zi lungă.

Muna le urmări cum ies din cameră, apoi se întoarse alături de Vivek și de soția lui.

— Trebuie să se odihnească puțin, dar m-a rugat să-l duc pe Ari să vorbească cu ea, peste o oră.

— Serios? întrebă Vivek, încruntat. Care-o fi treaba?

— Cine mai știe ce-i trece mamei prin minte? oftă Muna.

— Mă duc să-l anunț. Zicea că nu mai stă mult. Are o întâlnire de afaceri la Mumbai mâine-dimineață.

— Măcar de data asta să pună familia pe primul plan, spuse categoric Samina. Mă duc să văd pe unde e.

Vestea că bunica lui dorea să discute cu el, peste o oră, nu îi căzu deloc bine lui Ari, exact cum prevăzuse tatăl său.

— Nu pot să pierd avionul, explică el. Înțelege-mă și pe mine, mamă. Am o afacere de condus.

— Atunci, o să-l rog pe taică-tu să o anunțe pe bunica lui că, la aniversarea de o sută de ani, strănepotul ei cel mai mare n-așe timp să vorbească cu ea.

— Mamă, oftă Ari, văzând supărarea de pe chipul mamei sale. Bine. Mai stau. Scuză-mă, trebuie să găsesc un loc în care am semnal la telefon ca să amân întâlnirea.

Samina își privi fiul cum se îndepărtează, cu ochii ațintiți la telefon. Fusese un copil încăpățânat din ziua în care venise pe lume, dar, ca orice mamă, și ea își răsfățase peste măsură primul nașcăt. Fusese dintotdeauna un copil deosebit, din clipa în care deschise ochii și o uluise cu albastrul lor. Vivek o tachinase deseori din cauza asta, glumind pe seama fidelității soției sale. Până când merseră în vizită la Anahita și descoperiseră că tatăl decedat al Muniei avusese ochi de aceeași culoare.

Ari avea tenul mai deschis decât al fraților săi, iar frumusețea lui nu trecea niciodată neobservată. Nu era de mirare că devenise ușor arogant, după câte complimente primise în douăzeci și cinci de ani de viață. Din fericire, îl salva firea lui plăcută. Dintre toți copiii Saminei, Ari îi arătase mereu cea mai mare afecțiune și îi era imediat alături

dacă se iavea o problemă. Astă, până în ziua în care plecase la Mumbai, anunțând că își deschide propria afacere...

În ultima vreme, însă, nu mai era același Ari. Când venea în vizită, părea mai dur și mai preocupat și, ca să fie sinceră, Samina îl găsea din ce în ce mai nesuferit. Reveni alături de soțul ei, rugându-se să fie doar o etapă pasageră în viața fiului ei.

— Spune-i strănepotului meu că poate să intre, anunță Anahita, în timp ce Keva o ajută să se ridice în capul oaselor și înoie pernele pe care se rezema.

— Da, doamnă. Mă duc imediat după el.

— Nu vreau să fim deranjați.

— Am înțeles, doamnă.

— Bună ziua, buni! spuse Ari și intră sprinten în cameră, câteva clipe mai târziu. Sper că te-ai odihnit puțin.

— Da, zise Anahita și îi făcu semn spre un scaun. Ia loc, Ari. Îmi cer scuze că îți-am stricat planurile pentru mâine.

— Nu-i nimic, răspunse Ari și simți că îi urcă săngele în obrajii pentru a doua oară în aceeași zi.

O lăsa să îl studieze cu ochii ei sfredelitori și se întrebă cum de reușește să îi citească gândurile.

— Taică-tu mi-a zis că locuiești la Mumbai și ai o afacere înfloritoare.

— N-aș spune chiar înfloritoare, dar mă zbat să devină pe viitor.

— Se vede că ești un Tânăr ambicioz. Și sunt convinsă că, într-o zi, afacerea ta o să dea roade, aşa cum sper.

— Mulțumesc, buni.

Pe chipul străbunicii lui apără un zâmbet șters.

— Desigur, e posibil să nu îți aducă atât de multă bucurie pe cât îți închipui. Viața înceamnă mai mult decât muncă și avere. Dar astă o s-o află tu singur când va veni vremea, adăugă ea. Până una-alta, vreau să-ți dau ceva. Ia cheia asta și descuie biroul. E un teanc de hârtii înăuntru.

Ari luă cheia din mâna străbunicii sale, o răsuci în broască și scoase manuscrisul îngălbénit din sertar.